

ת"פ 2019/03/21 - מדינת ישראל נגד פלוני, פלוני

19 דצמבר 2022

בית משפט לנוער בבית משפט השלום ברחובות
ת"פ 2019-03-21 מדינת ישראל נ' פלוני ואח'
לפני כבוד השופט בן ציון קבלר
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשמים
פלוני
2. פלוני

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד ליאור בר עמי

הנאשם 1 בעצמו

ב"כ הנאשם 1 עו"ד שירן ברגמן

הנאשם 2 בעצמו

ב"כ הנאשם 2 עו"ד דימיטרי ברנשטיין

קצינת המבחן הגב' רחלי כהן

הכרעת דין

נגד הנאשמים, XXX, יליד 00.00.04 (להלן: "**נאשם 1**") וXXX, יליד 00.00.02 (להלן: "**נאשם 2**") הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של תקיפה סתם על ידי שניים או יותר, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

על פי עובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום עבד מר עבד אברהים כמוכר בחנות הנוחות "מנטה" (להלן: "המוכר") בתחנת הדלק הקרית עקרון (להלן: החנות) ואילו מוחמד גאבר עבד כמנהל המקום (להלן: "המנהל").

בתאריך 1.5.20, סמוך לשעה 3:00, הגיעו הנאשמים ואחר נוסף, לחנות וביקשו לרכוש סיגריות. נוכח סירובו של המוכר, בשל גילם הצעיר וסירובם להזדהות בתעודת זהות, החלו השלושה מתלהמים וצועקים.

לאור המתואר, הצטרף המנהל אשר ביקש להרגיעם. בתגובה לכך התגודדו סביבו שלושתם, כאשר בשלב מסוים,

משנצמד אליו נאשם 1 והרחקתו ממנו בתגובה, החלו דחיפות הדדיות עד שהמוכר עמד חוצץ בין הצדדים.

בהמשך לכך, החלו הנאשמים דוחפים את המוכר אשר בתגובה לכך ביקש להרחיקם מהחנות ללא הצלחה.

בנסיבות אלה, ומשניסו הנאשמים להכות באגרופים את המוכר, ביקשו המוכר והמנהל להשתלט עליהם ללא הצלחה, כאשר נאשם 1 מגיב באגרופים כלפי המוכר, אשר מצידו תופס אותו על מנת להרחיקו מהחנות.

בהמשך למתואר ולאחר שהמנהל השתלט על נאשם 2, ניגש אליו נאשם 1 אשר בעט והכה בו באגרופיו בעוצמה בראשו ובגופו מספר פעמים. לאור זאת, הגיע המוכר במהירות והרחיקו מהמנהל לאחר שאחז בצווארו כשבידו השנייה מקל.

בנסיבות אלו יצאו השלושה מהמקום נוכח דרישת המוכר והמנהל לא לפני שהנאשם 1 השליך לעבר המוכר קופסת מאכל ואילו נאשם 2 השליך מטף לכיבוי מטף לכיבוי אש אשר לא פגע במוכר.

ביום 20.12.21 מסרו הנאשמים כפירה מפורטת לכתב האישום. הנאשמים אישרו כי היום במקום המתואר בזמן המתואר וכי אכן פרצה קטטה בינם לבין המוכר והמנהל, ואולם לגרסתם, מי שיזם את האלימות היו המוכר והמנהל, והם רק התגוננו.

פרשת התביעה

עדות עד התביעה 1, עבד אל עזיז אברהים, המוכר, תיאר בעדותו כי ביום האירוע נכנסו שלושה בחורים שביקשו לקנות סיגריות. הוא סירב למכור להם כי נראו קטינים ולא היה להם תעודת זהות. הדיבור שלהם השתנה והם התחילו לדבר בצורה תוקפנית ולהתווכח ואליים. באותו זמן, בגלל חודש הרמדאן, עבד גם המנהל. לכן לחץ על האינטרקום כדי שהוא יבוא לדבר איתם. המנהל הגיע והסביר שאסור למכור להם כי זה החוק. שלושתם באו מסביבו והתחילו להתווכח איתו. "פתאום עם הוויכוחים שלהם הרימו יד, אני ראיתי שכבר יש משהו שהתחילו ויכוחים ... יצאתי מהקופה ועמדתי לידם, אז התחילו לדחוף אותו... ניסיתי לדחוף אותם לכיוון החוצה דרך הדלת ואז לסגור התריס וללחוץ על לחצן מצוקה, אז דחפתי אותם לכיוון הדלת והלכתי להביא את לחצן המצוקה, חזרתי שוב וראיתי... אחד היה בועט בבטן למנהל... עוד פעם ניסיתי להוציא אותם החוצה, הוצאתי אחד מהם חזרתי להוציא את השני ואז הוא נכנס שוב פעם לתקוף... חזרתי היה לי כזה מקל קטן ואז תפסתי את זה בכוונה כדי להרתיע אותם כדי שאוכל להוציא אותם החוצה... ואז התחילו לזרוק דברים בתוך החנות ומחוץ לחנות." (עמ' 16 ש' 26 עד עמ' 17 ש' 5). ציין כי זרקו לעבר גם מטף, הוא הגן על פניו וקיבל מכה ביד. בהמשך הגיעה המשטרה וכן הגיע אביו של אחד הנאשמים. האב דרש את הטלפון של בנו ואיים. לעניין המקל בו אחז, ציין כי זה "מקל קטן ששמים במגב שמנקים את השמשות של הרכב בתחנת דלק" (עמ' 17 ש' 16).

בחקירה נגדית, עמד העד על כך שפנה לטיפול רפואי בבית חולים, היה בבית חולים קפלן. לא הביא אישורים על כך כי לא ידע שצריך. עומד על כך כי השלושה התחילו לתקוף את המנהל. מציין כי הדברים אירעו בתקופת קורונה והם לא

היו עם מסכות והמנהל ביקש מהם להתרחק ממנו. טוען כי לא תקף אלא ניסה להוציא אותם מהחנות. מאשר כי הפעיל כוח, לטענתו משום שהם הפעילו כוח.

העד מסר, כי האירוע כולו היה בלילה והוא לא ידע מי נמצא מחוץ לחנות ומי עוד יכנס. עוד לפני שהמנהל הגיע היו יכוחים ואיומים.

ע.ת. 2 מישל נחמן, סיר משטרת, תיאר כי הגיע למקום בעקבות קריאה למוקד. בדרכו הבחין בשלושה נערים בורחים מהמקום. כאשר הגיע, תיאר לו המודיע את מה שאירע והצביע על מכשיר טלפון שהיה במקום והיה שייך לאחד הנערים. בהמשך הטלפון צלצל והוא ענה, אמר למתקשר שיגיע לתחנת לקבל את הטלפון. למקום הגיע אדם בוגר, אביו של אחד המעורבים, ובהמשך הגיע גם הקטין ועוכב.

בחקירה נגדית, מסר העד, כי לא יצא מנקודת הנחה שהמודיע הוא הקורבן, עם זאת כאשר הגיע למקום והתברר כי שלושת הנערים ברחו מהמקום, באותו רגע מבחינתו המודיע הוא הקורבן. מאשר כי גבה הודעה במקום למרות שהוא סיר ולא חוקר, טוען כי זה בשל מצוקת כוח אדם. מאשר כי הזמין אמבולנס למקום, אינו זוכר אם מד"א הגיע למקום, אבל על פי הדו"ח שלו כתבו כי בסיום הבדיקה של מד"א אמר לו המנהל שהוא מתפנה עצמאית לבית חולים.

אינו זוכר אם צילם תמונות במהלך האירוע, לא תפס מוצגים. זה תפקיד של מז"פ.

לבסוף מסר, כי מה שרשום בעדות שגבה זה מילה במילה ובדוחות הפעולה חלק מהדברים נרשמו "בסגנון" שלו.

ע.ת. 3, מוחמד ג'אבר, המנהל, העיד כי ביום האירוע עבד כמנהל תחנת דלק. באותה תקופה עבד לילה כי שבוע קודם לכן, הגיעו אנשים ותקפו את העובדים שלו בתחנה. היה במשרד ועשה את עבודתו. ראה במצלמות שנכנסה חבורה, הם היו ללא מסכות ובאותה תקופה לא ניתן היה למכור למי שלא עוטה מסכה. ניגש אליהם על מנת להרגיע ולראות מה מתרחש שם. אחד מהם התקרב אליו והוא היה ללא מסכה. אמר לו שיתרחק, ואז התחילו לתקוף אותו. הם היו קרובים מאוד לדלת. לאחר האירוע עזב את מקום העבודה ולא חזר לשם.

בחקירה נגדית הבהיר, כי שבוע לפני האירוע המתואר, היה אירוע נוסף. ראה את התנועות וזיהה שעומד להיות עימות. יכול להיות שהמוכר לחץ על האינטרקום, אינו זוכר.

מאשר כי הוא נגע לראשונה באחד הנאשמים, ומסביר כי הרחיק אותו. ביקש ממנו להתרחק ממנו. הכוונה שלו היה רק להדוף אותם החוצה מהחנות. הסרטון הוצג לעד. העד עמד על כך כי בסרטון הוא נראה מגן על עצמו ולא תוקף את מי מהנאשמים.

העד תיאר כי מעולם לא נתקל בסיטואציה כזו, למרות שעבד במשך תקופה ארוכה בתחנות דלק.

אינו זוכר שאמר לשוטרת כי "הכל היה הדדי", אומר כי יתכן והתכוון לעימותים ולא ידע לומר זאת. "שהם באו להרביץ לנו והגנו על עצמנו" (עמ' 29 ש' 25).

בהמשך הבהיר, כי הסיבה שהוא עבד באותו לילה היא גם בגלל חג הרמדאן והמוכר לא ידע שהוא הגיע גם בגלל האירוע שהתרחש שבוע קודם לכן. מכחיש, כי היה עצבני ברגע שנכנס לחנות או שהחל לתקוף את הנאשמים. לא מכיר

את הנאשמים. לא יכול היה לפעול בצורה אחרת לא יכול היה לברוח מהעסק, פעל לפי הנהלים והתקשר למשטרה. מאשר כי האירוע קרה לאחר שהוא קיבל מכה ולא סטירה.

תקליטור מצלמת גוף - אציין, כי לא ניתן היה להעלות את התקליטור ולהתרשם מהדברים.

במסגרת פרשת התביעה הוגש קלסר מוצגים ובו חקירות הנאשמים במשטרה, דו"ח ביקור בזירה, תיעוד ממוקד 100 וכן **תקליטור המתעד את האירוע במצלמות האבטחה בחנות ממספר זוויות.**

פרשת הגנה

הנאשם 1 העיד כי הגיע לתחנת הדלק לרכוש שוקולדים. המוכר אמר לו שהוא לא מוכר לו כי הוא לא עם מסכה, הם התווכחו, האירוע הגיע לעימות בקללות. אחריו המנהל יצא אליו ונצמד אליו. לא יודע למה נצמדו ראש בראש, המנהל דחף אותו אז הוא דחף אותו חזרה. "הוא דחף אותי... המנהל, ואז בא המוכר, ואז הוא גם בא והתחיל לדחוף ולתת אגרופים" (עמ' 32 ש' 27).

הוא הכה את המנהל כשהיה על הרצפה כי הוא "נתן לי פיצוצים. אני רואה שנים רבים באתי להפריד אבל אני רואה שזה לא עוזר" (עמ' 33 ש' 1). טוען, כי ראה את החבר שלו על הרצפה כולו נפוח ולא יכול היה שלא לבוא לעזרתו.

בחקירה נגדית מסר, כי הרגיש מאוים ופחד. נשאל מדוע לא עזב את המקום אם כך חש, ומשיב "אני באתי לקנות דברים, שוקולדים. לא יכולתי לצאת, פחדתי... עד שאני יכול לצאת ולהגיע לדלת הוא ייתן לי עם הלום מאחורה" (עמ' 33 ש' 27-29). כאשר מעומת עם העובדה שהלום הגיע בשלב מאוחר יותר של האירוע, משיב "כל הסיפור זה הלום. אני קיבלתי אותו לגב" (עמ' 33 ש' 31).

מכחיש כי הגיע למקום עם הנאשם 2, טוען כי לא הכיר אותו לפני האירוע. כאשר נשאל מדוע אם כן נתן לו מכת ידידות לפני שהחל האירוע, משיב כי פשוט אמר לו שלום, "אני פשוט אומר שלום, זה כמו לראות מכה, הוא לא חבר שלי ולא באתי איתו, באתי אמרתי לו שלום וזהו" (עמ' 34 ש' 5).

טוען, כי לא התקשר למשטרה משום שלעולם לא פונה למשטרה. נשאל מדוע לא המתין למשטרה ומשיב כי הלך משם.

הנאשם 2 העיד כי יצא מהבית של אביו כדי לקנות סיגריות וריזלות (נייר גלגול) עבור התחנה. כאשר הגיע לתחנה ראה את נאשם 1 בחוץ וכן ראה את המנהל במחסן. המנהל הבחין בו ונכנס למשרד שלו. נכנס לחנות וביקש סיגריות, ואז ראה שהחלה תגרה בצד בין השכנים שלו, לדבריו "הוא לא בדיוק שכן שלי, אנחנו גרים בישוב לא כל כך גדול, הוא גר כמה בתים ליד, לא שכן קרוב, ראיתי שהוא צריך את העזרה, באו שני ערבים, ראיתי בן אדם מקבל מכות משני ערבים גדולים, עזרתי לו" (עמ' 35 ש' 1-2). חש מאוים ומפחד, לא יכול היה לברוח כי סגרו עליהם. נפצע בראשו, היו לו סימנים כחולים וסימני נשיכה. התכוון ללכת לרופא אבל הזמינו אותו לחקירה במשטרה.

בחקירה נגדית נשאל מדוע לא עזב אם חש מאוים שעה שהיה קרוב לדלת והשיב "אם שני אנשים מאיימים עליך, מהכבוד שלי אני לא אצא מהחנות... זה ישמע גזעני ובגלל שזה שני ערבים נכנסתי לשם עוד יותר. הכוונה נכנסתי לחנות" (עמ' 35 ש' 21-22). לדבריו אין שום הבדל אם התערב בגלל שראה שמכים את חברו או בגלל שהרגיש מאוים. לא התקשר למשטרה כי אין לו ביטחון בה.

תמצית סיכומי הצדדים

המאשימה טענה בסיכומיה, כי יש לקבוע כי הנאשמים ביצעו את המיוחס להם. גרסת המתלוננים עולה בקנה עם תיעוד האירוע בתקליטור והיא מלמדת על תוקפנות הנאשמים מחד ושומטת את הקרקע תחת טענתם להגנה עצמית מאידך.

ב"כ הנאשם 1 טען בסיכומיו, כי האירוע כולו הינו תגרה ולא באירוע תקיפה. עם זאת שעה שנגד המתלוננים לא הוגש כתב אישום, הרי שקביעה כי הנאשמים ביצעו עבירה של תגרה הינה בבחינת חוסר איזון והפליה. עוד נטען כי משלא יוחסו לנאשם עבירות של תגרה או איומים או התנהגות פרוע במקום ציבורי, אל לו לבית המשפט "לשים עצמו רשע" ולקבוע אשמתו בעבירות אלו.

ב"כ הנאשם 2 הצטרף בטיעונו לטיעוני ב"כ נאשם 1 וכן הוסיף וטען, כי המתלוננים לא עומדים בדרישות "הגנה עצמית" ומשכך מדובר היה באירוע של תגרה ולא תקיפה. משלא ביקשה המאשימה לייחס להם עבירה זו - הרי שיש מקום לזכותם.

כל אחד מבאי כוח הצדדים הפנה לצילומי תיעוד האירוע.

דיון ומסקנות:

כאמור **האירוע כולו תועד במצלמות האבטחה** אשר היו בחנות, וזאת מכמה זוויות שונות. הגם שלא ניתן לשמוע את הנעשה בחנות, ניתן לראות את האירוע כולו בצורה ברורה מכמה זוויות.

תקליטור המכיל את הסרטונים הוגש על ידי המאשימה.

משיש בנמצא ראיה אובייקטיבית, אשר אמינותה ומהימנותה אינה מוטלת בספק, הרי שהיא בעלת משקל משמעותי, משמעותי אף יותר מזה הניתן לניתוח כל עדות ועדות באופן סובייקטיבי, הן דבריהם של עדים /נאשמים בחקירתם במשטרה והן בעדותם בפני בית המשפט. יש בכך אף כדי לפתור לעיתים משאלת בחינת ענייני מהימנות של עד כזה או אחר.

בשל כך יפורט הנראה מכל זווית וזווית, ולעיתים יובאו הערות מבארות.

זווית ראשונה:

מתוך צפייה בתקליטור, מצלמה המזוהה כ- KOPA RASHI-01-227 ניתן לראות בבירור כי החל מהשעה 03:05:54 נראים שני קונים, נחזים כקטינים נכנסים למקום. האחד לבוש חולצה לבנה ומכנס שחור ארוך - הוא הוא (על כך אין מחלוקת) נאשם 1 ואילו השני לבוש מכנס וחולצה שחורים - הוא ה"אחר" שפרטיו אינם ידועים. זמן קצר לאחר מכן, בדקה 3:06:18 נכנס קטין שלישי למקום לבוש מכנס קצר לבן וחולצה שחורה -הוא הוא (אין מחלוקת) נאשם 2.

נאשם 1 והאחר עומדים מול המוכר אשר בשלב זה מחזיק בידו קופסת סיגריות, בעוד שנאשם 1 מניח כסף על הדלפק. בהמשך נראה המוכר עושה תנועות ידיים ומניע בראשו לשלילה. או אז גם מרים הנאשם 1 את חולצתו ומכסה באמצעותו את אפו ופיו. בהמשך נראים הנאשמים משוחחים עם המוכר בתנועות ידיים, והוא שב ומנענע את ראשו. לאחר מכן מוציא הנאשם 1 מכיסו של האחר מכשיר טלפון נייד ומציג למוכר תמונה של תעודת זהות בעוד האחר מפנה בידו למכשיר הטלפון. כל העת המוכר, אשר עדיין נמצא מאחורי הדלפק, חוזר על תנועות הידיים והראש (מהם משתמע לכאורה כי הוא אינו מסכים עימם).

בדקה 3:08:00 נראה המנהל מגיע למקום. מיד ובסמוך להגעתו למקום מתקרב אליו נאשם 1 ושני האחרים כשהם עומדים סביבו. המנהל נראה עושה בידיו תנועת כף יד מלמעלה למטה כמנסה להרגיע. החל מדקה 03:08:09 נראה המנהל הולך סביב הנאשם 1 תוך שהוא נוגע קלות בצד גופו ומכוון את נאשם 1 הרחק מדלפק הקופה לכיוון הדלת. נאשם 1 נראה **נצמד** אל המנהל, ושני האחרים משנים את זווית עמידתם, כך שכעת המנהל עומד בגבו אל דלפק, והשלושה עומדים בגבם אל דלת הכניסה, מרחק קצר ממנה. בתגובה להיצמדותו של הנאשם 1 למנהל, נוגע שוב המנהל עם ידו במרכז גופו של הנאשם כדי להרחיק אותו ממנו, ואז נראה נאשם 1 הודף את ידו של המנהל. בשלב זה נראה שמתחיל עימות ואולם זווית הצילום אינה מאפשרת הבנת האירוע מנקודה זו.

זווית שנייה:

האירוע כפי שנקלט במצלמה המזוהה כ- DALPA-02-227מזווית מעט שונה דרכה ניתן לראות כי בעת שנכנסים הנאשם 1 והאחר לחנות, פונה נאשם 1 למוכר וזה ניגש אל מאחורי הדלפק ומוציא סיגריות בעוד הנאשם מניח את הכסף על השולחן. ניתן לראות בהמשך את הנאשם 1 משוחח עם המוכר בתנועות ידיים גדולות לעברו ואת האחרים מפנים אף הם את ידיהם לעבר המוכר. החל מדקה 03:08:13 ניתן לראות כי המנהל מרחיק בתנועת יד למרכז גופו של נאשם 1 את הנאשם ממנו. עוד ניתן לראות את הנאשם מתקרב אל המנהל ובזמן שעומד קרוב אליו מדבר בכעס ובתנועות ידיים. בשלב זה נעמד גם המוכר ליד השניים. כאשר נאשם 1 דוחף את ידו של המנהל, המנהל דוחף חזרה את ידו של נאשם 1 ואז מתערב גם המוכר ומרחיק בדחיפה את הנאשם 1. החל משלב זה בשל הזווית לא ניתן לראות בדיוק

מה נעשה.

זווית שלישית:

האירוע כפי שנקלט במצלמה המזהה KNISA MENT-04-227- ניתן לראות את נאשם 2 נכנס אחרי נאשם 1 והאחר. מרגע שנכנס למקום נראה משוחח עם האחר ועם הנאשם 1. בדקה 03:05:01 נראה המנהל נכנס לחנות, משוחח עם הקטינים בתנועות ידיים (רגועות), בעוד שהשלושה עומדים סביבו ומשוחחים עמו תוך שהם מפנים אליו את ידיהם. בהמשך נראה הנאשם 1 כשהוא קרוב מאוד למנהל ומדבר איתו בכעס תוך שהוא טופח לעצמו על החזה. המנהל נראה מרחיק באמצעות ידו את נאשם 1 תוך שהוא נוגע בפלג גופו האמצעי. ניתן לראות בבירור כי לאחר שהמנהל כבר מוריד את ידו מגופו של נאשם 1, נראה נאשם 1 כשהוא דוחף עם ידו את המנהל תוך שהוא נוגע בפלג גופו האמצעי של המנהל (03:08:15). או אז דוחף המנהל את נאשם 1 תוך שהוא מניח את ידו סמוך לגרון של הנאשם 1, אחורה, בשלב הזה מצטרף גם המוכר, נעמד בין המנהל לבין נאשם 1 ודוחף את נאשם 1 לאחור, **לכיוון דלת** החנות. בשלב הזה מצטרף נאשם 2 ונראה מתקרב למוכר.

נאשם 1 אז הולך שוב לכיוון המנהל, (למרות שבשלב זה הוא כבר קרוב לדלת היציאה ויכול על נקלה לצאת ממנה החוצה) ומנסה לדחוף שוב את המנהל. המוכר והמנהל נראים דוחפים את **הנאשמים לעבר דלת היציאה**, אך הנאשמים **הודפים את השניים אחורה** ואז מתחיל נאשם 1 בפעולה של מתן אגרופים למוכר ולכיוונו, בשלב הזה המנהל אוחז בשני הנאשמים ודוחף אותם לאחור והם נהדפים כולם אל עבר מדפים עליהם שפע מוצרים אשר נופלים ארצה. נאשם 2 והמנהל מתגלגלים על הרצפה, אוחזים אחד בשני על הרצפה, כאשר בשלב מסוים נראה **המנהל יושב על נאשם 2** ומכה בו באגרופים, עד אשר מגיע נאשם 1 ובוועט בו מספר פעמים, ומכה בו באמצעות ידיו. בהמשך חוזר המוכר כשבידו חפץ הנחזה להיות מקל, אוחז בנאשם 1, בזמן שהוא מכה את המנהל, הודף אותו הצידה והשניים נראים מתקוטטים. בהמשך האחר מנסה להפריד בין נאשם 2 למנהל, ולאחר כמה שניות נראה כי הם מצליחים להפריד בניהם וכל אחד הולך לפינה אחרת.

המוכר הודף את הנאשמים החוצה ובדרכו החוצה נוטל נאשם 2 מטף ומשליך בכיוונו הכללי של המוכר. בהמשך, לאחר שנדמה כי האירוע "דעך" חוזר הנאשם 1 וזורק לעברו של המוכר פחית מזון. לאחר מכן חוזר שנית, לאחר שיצא, ומשליך לעבר המוכר מה שנחזה להיראות כמקל או מוט קצר.

זווית רביעית:

האירוע כפי שנקלט במצלמה מזהה MENT-06-227- ניתן לראות דברים באופן דומה למתואר לעיל. בתיעוד זה ניתן לראות את המנהל מגיע בדקה 03:08:00 ונאשם 1 ניגש אליו, עומד קרוב אליו ומדבר איתו. בהמשך כאמור לעיל נראה המנהל מזיז את הנאשם 1 ממנו ומשנה את מיקומו. בהמשך ניתן לראות בבירור את שלושת הנאשמים מקיפים את המנהל. בשלב זה כבר יוצא המוכר מעבר לדלפק ועומד בסמוך למתרחש, ליד נאשם 1. נאשם 1 נצמד למנהל, המנהל מזיז אותו לאחור תוך שהוא עושה שימוש בשתי ידיו למרכז גופו של הנאשם 1. לאחר שידיו של המנהל כבר אינם על הנאשם 1 והוא נפנה לשוחח עם האחר, אז דוחף אותו בחוזקה נאשם 1. בתגובה דוחף אותו גם המנהל, ואילו המוכר נכנס בניהם, כמפריד, ומנסה להדוף את הנאשמים מחוץ לחנות. בשלב זה המנהל אינו עושה דבר. נאשם 1

נראה חוזר קדימה, ודוחף שוב את המוכר מספר פעמים, במטרה להגיע למנהל ולהכות אותו. רק אחרי שהמוכר נהדף לאחר פעם אחת נאשם 2 מתחיל להכות באגרופים את המוכר - נראה המנהל תופס את שני הנאשמים ודוחף אותם בעוצמה לאחור. (דקה 03:08:02). ואז ממשיך האירוע כמתואר לעיל.

הדברים הובאו בהרחבה לא בכדי, שכן ניתן לראות בבירור כי קיים פער משמעותי בין האופן שהאירוע תואר על ידי הנאשמים לבין האופן שבו התרחש בפועל.

מצאתי לנכון טרם מסיקת המסקנות ולאחר הפירוט לעיל להקדים פסקת מבוא:

לא ניתן לנתח אירוע אלימות בטבלת "אקסל" וקשה הדיון "על השולחן", בניתוח קר והגיוני תוך שימוש בכלים משפטיים.

ניסיון לבדוד כל שנייה ושנייה, יחטא על פי רוב למציאות גם אם יש בידינו "ראיית זהב" כקלטת חדה וברורה המסלקת "רעשי רקע" של אי וודאות באשר לתנועות פיזיות אך מותרת פתח באשר לפרשנות כיצד "תובלו" המעשים במלל נילוה ובאווירה.

גם ניסיון למצוא דרך קלה על ידי שימוש בנוסחאות פשיטא - אינו פותר מהבנת תקרית אלימה מתחילת ועד סופה. השאלה אליה "נצמדו" הסנגורים - "מי התחיל ראשון", או ליתר דיוק מי מבין הצדדים יצר מגע פיזי ראשוני איננה בהכרח קצה החוט ממנו נתיר את הקשר וממנו נצא כנקודת הפתיחה להבנת האירוע כולו.

אירוע אלימות מתגלגל אינו מחויב באחידות לכל אורכו - יש והתוקף הופך נתקף, ויש והדבר הינו בגדר הגנה עצמית והנה במהלך הדברים חורגת ההגנה העצמית וגולשת אל תקיפה שכן אין עוד צורך בהפעלת אלימות או שהאלימות הופכת לבלתי מידתית והנה חוזר התוקף למשול בכיפה האם או אז פעולותיו יכנסו בגדר הגנה עצמית? יש והקווים ברורים וחדים וניתן לפרק האירוע לפרקים עצמאיים ויש כי זורמים הדברים כמקשה, בליל ידיים ורגליים, אמרות ומלל ולא ניתן לשים בין סוגריים או להוציא מהמשוואה אקט כזה או אחר, תנועת גוף, אמרה שנלוותה לה או שנאמרה באופן עצמאי, עם זאת על הדין להוציא תחת ידיו מסקנות בשיקול כל האמור ובשכלול ניסיון חיים ושימוש מושכל בכלים המשפטיים, למרות הקושי האמור.

לאחר צפייה ארוכה ומדוקדקת בסרטונים ניתן לקבוע בוודאות את הדברים הבאים:

ראשית, הנאשם 1 והאחר נכנסו יחד לחנות במטרה לרכוש סיגריות ולא ממתקים. המצלמות מראות בבירור כי השניים נכנסים ומדברים עם המוכר, אשר ניכנס בעקבות השיחה מאחורי הדלפק, ניגש ישירות לארון הסיגריות ומוציא קופסת סיגריות. במקביל להוצאת הסיגריות - מניח הנאשם 1 כסף על הדלפק. רק אז נכנס נאשם 2 אל החנות. לאורך כל השיחה ביניהם לא נראה הנאשם 1 נוטל שוקולדים, למרות שהם נמצאים באזור נגיש אשר אינו דורש את התערבות המוכר. **משכך אני דוחה את הטענה לפיה הנאשם 1 נכנס לחנות לרכוש שוקולדים ולא סיגריות.**

שנית, הגם שהנאשם 2 נכנס מספר שניות מאוחר יותר לחנות, יש בין השלושה היכרות ברורה, מעבר למה שניסו השנים לצייר בעדות שמסרו בבית המשפט. השלושה נראים משוחחים בניהם למן הרגע שנאשם 2 נכנס ולאורך כל האירוע, הגם שנראה כי רוב השיחה מתבצעת בין נאשם 2 לבין האחר.

עוד נראה, כי בשלב מסוים נאשם 1 נותן מכה באמצעות ידו לנאשם 2 - לא ברורה טיבה של אותה מכה והאם מדובר במחווה של "שלום" כפי שנטען על ידי הנאשם או דבר דומה. אולם כל הדינמיקה הנראית ביניהם לאורך האירוע, כמו גם התערבותו של נאשם 2 לטובת נאשם 1 והאחר שעה שהמוכר מסרב למכור להם סגירות, הכוללות את מה שנחזה להיראות כהתלהמות ותנועות ידיים - כל אלו מלמדים על היכרות קודמת, לאו דווקא שטחית.

שלישית, נראה בבירור כי המוכר אינו מעוניין למכור את הסיגריות. ואני נוטה לקבל את גרסתו של המוכר כי סרב למכור להם משום **שהשנים לא הראו לו תעודת זהות וגם לא עטו מסכות**. ראשית משום שניתן לראות בבירור, כי אף אחד מהנאשמים אינו עוטה מסכה למרות שהמוכר והמנהל עוטים מסכה, וכן לאור העובדה שבשלב מסוים נראה הנאשם 1 והאחר מרימים את החולצה על פניהם כדי להסתיר את פיהם ואפם ובנוסף, מאוחר יותר נראה נאשם 1 אף מוציא טלפון ומראה תמונה של תעודת זהות.

ניתן לראות בבירור כי השלושה מנסים "לשכנע" את המוכר - מדברים אליו ועושים מחוות בידיהם שנחזות להיות כאילו מנסים לשכנע אותו למכור להם את הסיגריות ובמקביל חוזר המוכר על תנועות הראש המסמלות סירוב.

רביעית, מתוך הסרטונים עולה כי המנהל הגיע למקום רגוע, ולא במטרה לתקוף איש מהמעורבים. ניתן לראות מקצב הליכתו ומתנועות ידיו שמטרתו היתה להרגיע את האירוע. עוד עולה כי מרגע שהגיע למקום - פנו אליו כל השלושה, הנאשם 1 נצמד אליו, ובהמשך הקיפו אותו השלושה כשהם פונים אליו במקביל בתנועות גוף כועסות.

באשר לאירוע האלימות - אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי הנגיעה הפיזית הראשונה נעשתה מצידו של המנהל, אשר תחילה נגע (קלות) בנאשם 1 במטרה להרחיק אותו ממנו, ובהמשך שוב דחף אותו ממנו לאחור, בשתי ידיו, שעה שהנאשם 1 נצמד אליו. (הדבר נראה בבירור במצלמה MENT-06-227) אומנם מתוך הסרטונים ניתן ללמוד כי לא מדובר היה בדחיפה עוצמתית או בהדיפה שמטרתה היתה תקיפתו של נאשם 1, אלא יותר בניסיון להרחיק את הנאשם 1 אשר נצמד אליו ולא עטה מסכה על פניו, שעה שהמנהל היה בגבו לדלפק, עם זאת נראה, כי נגיעה זו היוותה את יריית הזינוק לכל האירועים שהגיעו לאחר מכן.

אדגיש, כי רק לאחר שהדחיפה המתוארת לעיל הסתיימה, היינו ידיו של המנהל כבר לא היו על גופו של הנאשם 1, והמנהל אף נפנה לשוחח עם מי מהאחרים, דחף הנאשם 1 את ידו של המנהל. כך שהדחיפה של נאשם 1 לא הייתה לצורך "הגנה", שכן בשלב זה לא היה נתון תחת שום איום או "מתקפה". אלא כהתרסה כלפי המנהל, או ניסיון להשיב לו באותה מטבע.

לכך יש להוסיף, כי בזמן שנאשם 1 דחף את המנהל, הוא עמד ליד חבריו כאשר המנהל עם גבו לדלפק ואילו הוא וחבריו עומדים מרחק לא רב מדלת היציאה. **כך שגם הטענה לפיה לא יכלו לעזוב את המקום משום שחשו מאוימים או הוכו - אינה נכונה עובדתית.** הנאשמים יכלו בשלב זה לעזוב את המקום בכל עת שרצו בכך ולמנוע את

האירוע כולו.

עם זאת, יש לציין, כי מרגע שדחף הנאשם 1 את המנהל, בתגובה הדף אותו המנהל בחוזקה לאחור, תוך שהוא שם את ידו בסמוך לגרוננו של נאשם 1. במקביל לכך, בשלב הזה מצטרף גם המוכר, נעמד בין המנהל לבין נאשם 1 ודוחף אף הוא את נאשם 1 לאחור, לכיוון הדלת וניסה לעמוד כחוצץ בין המנהל לנאשם 1.

שוב, האירוע יכול היה להסתיים כאן, משום שבשלב זה היה הנאשם סמוך מאוד לדלת היציאה ויכול היה לצאת מהדלת יחד עם האחרים. אלא שבשלב זה הנאשמים החלו להדוף את השנים אחורה, כאשר נאשם 1 מנסה להגיע אל המנהל, ונבלם על ידי המוכר, ואז מתחיל נאשם 1 במתן אגרופים לכיוונו של המוכר, כאמור משום שזה האחרון מונע את גישתו אל המנהל.

בשלב הזה המנהל אוחז בשני הנאשמים ודוחף אותם לאחור, לכאורה לכיוון הדלת, אך הם נהדפים כולם אל מעבר לדלת, לעבר מדפים מלאי מוצרים אשר נופלים ארצה. ומכאן כאמור כל אירוע יוצא משליטה כמתואר.

לא ניתן להתעלם מהעובדה כי החל מאותו שלב מפעילים המוכר והמנהל אלימות קשה כלפי הנאשמים. ניתן לראות בברור כי לאחר שהנאשמים נהדפים לאזור המדפים, הנאשם 2 והמנהל נופלים ארצה. המנהל יושב על גופו של נאשם 2 ומכה בו נמרצות. משמבחין בכך נאשם 1, שעד לאותו שלב מתקוטט עם המוכר, הוא נפנה אל עבר השניים ומחל לבעוט בחוזקה בגופו של המנהל, פעם אחר פעם. בשלב הזה מגיע כאמור המוכר כשבידו מקל קצר, הודף את הנאשם 1 מהמנהל ומכה בו, עד שהאחרון נופל ארצה.

עוד אדגיש כאמור, כי במהלך האירוע היו לנאשמים מספר נקודות יציאה ממנו, צעד אשר יכול היה למנוע הסלמת האירוע. מצאתי לציין כי גם לאחר שהמכות הופסקו, והאירוע לכאורה נגמר, בחרו הנאשמים להמשיך במעשי האלימות. הנאשם 2 זרק לעבר המוכר מטף כיבוי אש, ובהמשך ניסה לחזור למקום עם קרש עץ, אך נבלם על ידי נאשם 1. נאשם 1 זרק אף הוא פחית של מזון לכיוונו הכללי של המוכר.

כמו כן, גם כאשר הנאשמים היו כבר מחוץ לחנות, הם נראים זורקים לתוכה חפצים כגון כיסא ומארזי בקבוקי מים, ועוד המשיכו להתפרע ולזרוק דברים מחוץ לחנות כאשר דלת התריס כבר הורדה.

משהובהרו והובררו האירועים העובדתיים, יש לבחון האם עולים הם בקנה אחד עם סעיף החוק בו הואשמו הנאשמים.

לטענת הנאשמים, הגם שלא נטען על ידם טענה מקדמית של הגנה עצמית, הרי שנטען כי האירוע לא היה ביוזמתם ועל כן סעיף העבירה הנכון אינו סעיף עבירת התקיפה כי אם סעיף עבירת התגרה או אף התנהגות פרועה במקום ציבורי.

סעיף 378 לחוק העונשין קובע תקיפה מה היא:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

סעיף 191 שעניינו תגרה קובע:

"המשתתף שלא כדין בתגרה במקום ציבורי, דינו - מאסר שנה אחת".

סעיף 216 התנהגות פסולה במקום ציבורי:

"(א) העושה אחת מאלה, דינו - מאסר ששה חדשים:

(1) מתנהג באופן פרוע או מגונה במקום ציבורי;

(2) גורם לקטין שלא מלאו לו שש-עשרה שנים לפשוט יד או לקבץ נדבות במקום ציבורי, או משדל או מניע לכך קטין כאמור;

(3) מתהלך כפושט יד או כמקבץ נדבות, או משתדל להשיג תרומות מכל מין שהוא, והכל באמתלת כזב או מרמה;

(4) מתנהג במקום ציבורי באופן העלול להביא להפרת השלום;

(5) משוטט בחצרים או בקרבתם או בדרך או בכביש או בסביבתם, או במקום ציבורי, והכל בזמן ובנסיבות שיש בהם כדי להסיק שהוא נמצא שם למטרה אסורה או פסולה.

(ב) הפושט יד, או מקבץ נדבות, במקום ציבורי בחשיפת פצעים או מומים או בהטרדה, דינו - מאסר חודש ימים".

חוק סדר הדין הפלילי

הרשעה בעבירה על פי עובדות שלא נטענו בכתב האישום

184. בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; אולם לא יוטל עליו בשל כך עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום.

הרשעה בעבירות אחדות -

באשר להרשעת נאשם בעבירה אחרת, הרי שבית המשפט רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מן העבירות שאשמתו בהן נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, כל עוד לא יענישנו יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה.

בכדי לבסס הרשעה בעבירה אחרת מזו אשר יוחסה לנאשמים, יש לוודא כי ניתנה לנאשמים "הזדמנות סבירה

להתגונן. מטרתו של תנאי זה היא להבטיח את הגינות ההליך כלפי הנאשם ולהגביר את הסיכוי שהאמת והצדק יצאו לאור (בהקשר זה ראו בין היתר ע"פ 4977/92 ג'ברין נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 690, 694 (1993); ע"פ 8702/12 זאוי נ' מדינת ישראל, מיום 28.7.13).

כדי לקבוע, כי ניתנה לנאשמים "הזדמנות סבירה להתגונן" יש לבחון התקיימותם של שני יסודות:
א. היסוד הטכני - דיוני הבודק האם ניתנה לנאשמים ההזדמנות להביא ראיות בנוגע לעובדות החדשות שלא נזכרו בכתב האישום.

ב. היסוד המהותי - הבודק אם היה בכך להפתיע את הנאשמים ולמנוע מהם את האפשרות לקו הגנה חדש או שונה שיכול היה להוות הגנה מהאישום.

במקרה דנן, סעיפי העבירה האחרים **נשענים על אותה מסכת עובדתית שנטענה בכתב האישום** ועל כן לא ניתן לטעון, כי הנאשמים הופתעו או שלא התאפשר להם להציג קו הגנה חדש או שונה או להביא ראיות אחרות. ההיפך הוא הנכון, שכן הנאשמים עצמן טענו למן ההתחלה כי סעיף העבירה שצריך היה להיות מיוחס להם הינו תגרה ולא תקיפה ולשם גם חתרו במהלך שמיעת הראיות.

כך גם באשר לסעיף העבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי. אלא שיש לציין כי הנאשמים טענו כי מדובר בעבירות חלופיות, דהיינו אין המדובר בתגרה יחד עם התנהגות פרועה במקום ציבורי אלא בעבירה בודדת אחת.

מכאן, כי גם היסוד הדיוני וגם היסוד המהותי מתקיים ביחס לשתי העבירות.

באשר להגבלה בסעיף 184 בהתייחס לעונש אשר יושת על הנאשמים, הרי שמרגע שקבעתי כי סעיפי העבירה הינם סעיפים שהעונש בצידם נמוך יותר - לא קיים חשש לפיו העונש שיושת על הנאשמים יהא חמור מזה שנקבע בעבירה שיוחסה להם בכתב האישום (תקיפה) שהינו עונש חמור יותר מלכתחילה.

הגעתי למסקנה, כי הנאשמים אכן תקפו, בתחילתו של האירוע, והתנהגותם לאחריו יכול ותהווה עבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי.

כאמור, כתב האישום מייחס לנאשמים תקיפה תוך שהוא מפרט כל השתלשלות האירועים בתוך החנות. כפי שצינתי, בשלב מסוים מפעילים המתלוננים אלימות שנחזה שהיא למעלה מן הנדרש כלפי הנאשמים. לא ניתן לייחס הוראת חיקוק נפרדת לכל שלב ומקטע באירוע, אך ניתן לקבוע כי הנאשמים חתרו למגע וששו אלי קרב ולא פינו המקום (דבר אשר לא מצופה היה מהמנהל והעובד כי יעשו ואין ספק כי מטרתם הראשונית הייתה הדיפתם של הנאשמים אל מחוץ לחנות, מטרה לגיטימית בנסיבות העניין) - אדגיש, כי נאשם 2 ציין במפורש, כי לא רצה לעזוב החנות, ואין נפקא מינה מאיזו סיבה, משדחיתי (ואפרט) את הטענה כאילו הותקפו הנאשמים.

מכאן, אנו למדים, כי תחילתו של האירוע אכן בתקיפת המתלוננים על ידי הנאשמים.

בהערת אגב אציין, כי דבריו של המנהל לשוטר שהגיע למקום כאילו מדובר באירוע "הדדי", מילה אליה ניסו הסנגורים

ברוב כשרון לרתום את "עגלת התגרה" ללמד, כי זו העבירה לכל היותר המתאימה לתקרית, לא נתפסים בעיני כתיאור משפטי אלא סיכום שלו את כלל האירוע ונכלול הדברים ואיני מקבל, באותה נשימה את הסבריו כי המילה נאמרה בשל העברית שבפיו - עברית שהייתה משובחת לאורך כל עדותו בפני.

הנאשמים נהגו באלימות. המנהל חש מאוים הן בשל היצמדותו של נאשם 1 אל גופו והן בשל צוק העיתים (תקופת מגפת הקורונה) וחובת עטית מסיכה (שכאמור לא הייתה על פיו ואפו של נאשם 1) - תגובת המנהל הייתה מידתית והגיב הוא להתנהגותו המתריסה (הפרובוקטיבית) של נאשם 1. לא ניתן לאיים על אדם בצורה שכזו ואז לאחוז בהתגוננותו כאמתלה לתקיפתו.

עם זאת, אין בידי לקבל את מכלול המפורט בחלק העובדתי של כתב האישום הנכלל תחת כנפי התקיפה כתפיסת המאשימה. כוונתי לחלק בו מתואר כי המנהל השתלט על נאשם 2 ואילו נאשם 1 בועט ומכה באגרופיו בראשו - ניתן לבדד חלק זה של האירוע, למרות הקושי - שכן נדמה כי בחלק זה מופעלת כלפי נאשם 2 אלימות מעבר לנדרש ומקבל את דברי נאשם 1 כי מעשיו באותו שלב נועדו לחלץ את נאשם 2 (מדובר בעובדה 6 לכתב האישום).

אל מול "הקלה" זו אציין, כי ניתן לבדד שלב נוסף - והפעם לחובת הנאשמים - והוא השלב בו נמצאים הם מחוץ לחנות. הנאשמים לא נמצאים תחת איום, כל סכנה לא נשקפת להם ובכל זאת בוחרים הם להשליך חפצים אל תוך החנות, מתנהגים בצורה פרועה ונדמה כאילו לכאורה אין מנוס ממציתם אשמים בעבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי לפי סעיף 216 (א) לחוק העונשין התשל"ז-1977. אלא שלאור מציאתי אותם אשמים בתקיפה, ולאור טענות ההגנה כי מדובר בסעיף חלופי והלכה למעשה לא הוזהרו הנאשמים, כי יתכן וימצאו אשמים בעבירה נוספת, אסתפק בדברים הללו לענין סעיף האשמה.

סוף דבר:

אני קובע, כי הנאשמים ביצעו את העבירה המיוחסת להם, תוך "הצמדת" הוראת החיקוק למרקם העובדתי שפורט, דהיינו למעט עובדה מספר 6.

הכרעת הדין נמסרה לצדדים ותמציתה הוקראה באולם.

ניתנה והודעה היום כ"ה כסלו תשפ"ג,

19/12/2022 במעמד הנוכחים.

בן ציון קבלר, שופט

קלדנית: שרה רובנס